

Светислав Мандић

Б Ј Е Л У Ш И Н Е

*Припијене уз стару земљу затумљанску,
посечене једним оштрим друмом наметником,
умиру Бјелушине.*

*На боковима их чекају два гробља,
два сигурна уточишта.*

*Тихо, чесно,
бориле се па се умориле.*

*Још мало па ту више ничег неће бити.
Зид по зид, камен по камен,
пола у земљу, пола у небо,
отићи ће ове мале куће
трагом својих некадашњих становника.
Само ће по који шипак
или верна стара смоква
туговати под бившим прозорима.*

*У ветровитој ноћи мостарској
причини ми се да чујем неке старе звуке.
Да ли то, као некад, прадедовске гусле заваравaju глад,
или онај насмешљиви Ђоле
гуробном трубом успављује девојке
с једне и с друге стране црне Неретве.*

*Не, не, то се само оглашава јејина
у брду, у Подвележју.*

*Прођу новим друмом нека сјајна кола,
на север, на југ,
њина светлост падне на обељени зид, на посустале кровове,
па све опет сакрије добри мрак.*

Ал разбуђују се потавнела сећања.

*Затворим очи, и гле, изнад мене,
светле старе, трошне Бјелушине,
ко град препун златних купола.*